

BIC, SCRIITOR ȘI CITITOR

Când m-am întors în locul întâlnirii, toți arătau serioși.

Am observat imediat că singura femeie din încăpere se adunase. Închisese toate ferestrele care dădeau spre priveliștea frumoasă, aproape ca o călugăriță, deși îmbrăcămintea ei sugera o cu totul altă profesiune a spiritului.

Schimbarea a ajutat discuția.

Atenția mea s-a mutat direct spre bărbați.

Erau vizibil îngrijorați. Se temeau să piardă autoritatea legată de titlul funcției scris pe ușile lor. Doar asta spunea multe despre capacitățile lor.

Erau angajați.

Aproape nimeni nu-și mai amintește asta.

Nu erau proprietari.

Am început cu o scurtă introducere și o observație simplă.

Când un bărbat sau o femeie intră într-o încăpere cu ustensile de curățenie, toată lumea observă imediat dacă mătura e nouă-nouță, pentru că o mătură nouă face alt sunet.

S-au uitat fix la mine.

Franceza mea de școală m-a ajutat, deși anii în care vorbisem alte limbi îmi influențau uneori pronunția.

Am zâmbit.

Apoi le-am explicat că Bing îmi transformase postarea într-un punct de referință, plasând-o în căutările legate de Gillette și permițându-le analiștilor de pe Wall Street să zâmbească și să reflecteze la ea. Google, în schimb, o tratase doar ca pe o

prezență cu puțină influență în ecosistemul său web. Cât despre Yandex, în Rusia, practic o scosese cu totul din relevanță.

Și totuși, iată-mă acolo.

În orașul meu natal.

Cu întregul consiliu al BIC France la ușa mea.

Însoțit de Chanel, care rămânea singura adevărată valoare adăugată a întâlnirii.

Eram tot doar un scriitor.

Mai mult ca oricând, înțelegeam puterea narațiunii. A avea devenea mai interesant decât a poseda.

Iar oamenii rămâneau prima resursă a oricărei companii. Soluția inteligentă nu era niciodată să trimiți pe cineva acasă. Soluția inteligentă era să schimbi lucrurile prin idei. E exact ce fac femeile cu bărbații din clipa în care se nasc.

Înainte de plecare, mi-am deschis geanta de lucru. În timp ce mă pregăteam să-mi iau rămas-bun, am pus pe masă un pachet sigilat. Înăuntru erau zece pixuri. I-am rugat să nu-l deschidă până nu plec.

Chanel s-a întors spre mine. „Unde plecați?”

Am zâmbit. „Mă duc să scriu o poveste și să schimb lumea oamenilor. În sfârșit știu cum se face. Singura diferență e că ceea ce propun prin scrisul meu e mereu mai bun.”

După ce am plecat, au deschis pachetul. Pe fiecare pix au găsit tipărit un nume: BICGILLETTENARRATIVE.

Se născuse în timpul unei simple întâlniri. Și, ca atâtea lucruri simple, a devenit de neuitat.

Ferdinando